

[Finansministeren.]

hvis man virkelig gør en ny indsats for at få endnu flere sparere frem, så er efter min mening mulighederne til stede, og jeg håber, vi i udvalgsarbejdet kan samles til løsningen af denne opgave.

Foged: Jeg stillede under mit første indlæg nogle enkelte spørgsmål til den højtærede finansminister, som ikke er blevet besvaret. Det kan være, fordi finansministeren mener, svaret måtte blive forholdsvis løst, men uanset denne løshed vil jeg gentage mine spørgsmål: har finansministeren undersøgt, beregnet eller haft nogle tanker om, hvor mange millioner kroner der vil blive bundet? Dernæst spurgte jeg: hvor meget mener den højtærede finansminister at der i den givne situation bør bindes, for at landets økonomiske stilling kan holdes i balance? Og endelig spurgte jeg: har den højtærede finansminister allerede på nuværende tidspunkt nogen idé om, i hvilken udstrækning der vil blive foretaget overbudgettering ved den kommende udskrivningslov?

Jeg ville gerne, om den højtærede finansminister ligesom kunne give os et indtryk af, hvad han mener om disse tre spørgsmål, for det betyder jo noget for behandlingen af opsparingsforslaget at finde frem til, hvor omfattende forslaget skal være for at tilgodese det, vi sigter efter.

Den højtærede finansminister antydede, at en del af venstres presse nærmest havde givet udtryk for skuffelse over opsparingsforslaget, skuffelse over, at man ikke kunne klare problemerne med den gældende ordning. Dette kan jo ikke være rigtigt, al den stund vi i folketinget har fremsat forslag — som nævnt i min første tale — nemlig den 18. oktober 1960, om boligindskud, køb af andelsbeviser, bosætning o. s. v. Der har altså været fremsat forslag, men regeringen har ikke taget dem op til alvorlig drøftelse. Vi har både her og uden for tinget givet udtryk for, at udvidelse af investeringsfonds kunne hjælpe til at fremme opsparingen, men heller ikke her har regeringen taget handsken op. Jeg har altså kun givet udtryk for en skuffelse over, at regeringen ikke har taget disse konkrete forslag op, og vi tror, at der i dem havde været et incitament til opsparing

i langt højere grad end i regeringens lovforslag.

Jeg takker ministeren, fordi han brugte det udtryk, at det foreliggende lovforslag var godkendt af det socialdemokratiske og det radikale parti. „Godkendt“ er ikke noget stærkt ord. Det følte også under de ordførertaler, der blev holdt, for de var jo ikke en ubetinget anbefaling af lovforslaget. Man var, som ministeren har skrevet, klar til en fordomsfri forhandling. Man var klar til at sluge næsten enhver ændring, bare man kunne finde frem til ændringer. Når den højtærede finansminister herefter gav udtryk for, at sparekasserne og de øvrige pengeinstitutter, der var blevet spurgt, ikke var fremkommet med forslag om virkelig nye former, kan det måske nok være rigtigt, men de er fremkommet med forslag om bedre udformning af de former, vi har. Det kan der også ligge et incitament i, og jeg tror igen, at den højtærede finansminister tror lidt for meget på sit eget lovforslag, hvis han mener, at dette incitament skulle være tilgodeset med disse 900 kr. plus de 100 kr. Finansministeren siger, at vort forslag i nogen grad går over skatterne, og at det ikke i samme grad er tilfældet med det her foreliggende lovforslag. Må jeg gøre opmærksom på, at det dog ikke er ligegyldigt, om 100 skattefri kroner lægges oven i en indkomst på 16 000 kr. eller 30 000 kr. eller 50 000 kr. De, der får dem lagt oven i en indkomst på 50 000 kr., har større fordel af 100 skattefri kroner end dem, der får dem lagt oven i en indkomst på 16 000 kr. Det ved ministeren også godt. For hvis de ikke var skattefri, ville jo den høje indkomst med 100 kr. lagt oveni blive strengere beskattet, medens den lavere indtægt med 100 kr. lagt oveni ville blive lempeligere beskattet. Så uanset ministerens måde at tage det på er der ved de 100 skattefri kroner en forskelsbehandling.

Vi er imidlertid som allerede sagt venligt stemt over for enhver forhandling, der kan føre til en virkelig privat opsparing.

Fanger: Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på et område, hvor man kunne give en skattelettelse, uden at forbruget derved ville stige. Det er med hensyn til aktieselskabsskatten. I det omfang man nedsatte skatten for aktieselskaber, ville